

De schat van Medusa

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

De schat van Medusa

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1989

© P. Nowee, 1989

© Illustraties: Herry Behrens

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Herry Behrens

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1059 4 (paperback)

ISBN 978 90 499 1173 7 (hardback)

ISBN 978 90 499 1112 6 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Medusa

Je hoefde echt geen waarzegger of profeet te zijn om te kunnen voorspellen dat er verandering van weer op komst was. Vijf weken lang had de zon de aarde onbarmhartig geteisterd. Temperaturen van veertig graden in de schaduw waren heel normaal geweest en zelfs de nachten hadden nauwelijks enige verkoeling gebracht. Krekens en beekjes waren opgedroogd en lieten hun gebarsten bodem zien; riviertjes waren gedegradeerd tot onaanzienlijke stroompjes en zelfs de machtige Colorado had iets moeten prijsgeven van haar indrukwekkendheid.

Mens en dier hadden zwaar te lijden gehad van de zelfs voor deze streken onnatuurlijke hitte. Het vee had geen dag rust gehad in een voortdurende speurtocht naar water en voer. Ieder grassprietje, dat de euvels moed had door de uitgemergelde grond heen te breken, verdorde onmiddellijk. De ranchers waren wanhopig en de cowboys de totale uitputting nabij. Ogenschoonlijk transpireerden zij niet, maar dat kwam omdat ieder zweetdruppeltje, zodra het door een porie naar buiten kwam, in de gortdroge hitte onmiddellijk verdampte. Menige cowboy leefde tegen de grens van uitdroging aan. Door extra zout te gebruiken probeerde men het lichaamsvocht vast te houden, maar van dat zout kreeg je ook weer meer dorst.

En toen, ergens in de vijfde week van de hittegolf, verscheen er een wolkje aan de westelijke horizon... Aanvankelijk leek het 'loos alarm' te zijn omdat het wolkje oploste tot een flard dunne nevel. Maar het bleef niet bij die ene witte pluim. In de loop van de middag volgden er meer en naarmate de zon verder daalde achter de bergen in de verte stapelden de wolken zich op...

'Goddank!' mompelde Bob Stanhope – wiens bijnaam 'Arendsoog' jullie bekender in de oren klinkt. Hij legde een hand op de schouder van zijn moeder, die naast hem op de veranda van de S-ranch stond. Onwillekeurig keek hij even opzij. Het was net alsof zij door de hitte gekrompen was! Of beeldde hij zich maar wat in? Eén ding

stond als een paal boven water: in de afgelopen weken was zij als een rots in de branding geweest. Zij had erop toegezien dat de aanwezige hoeveelheid water strikt eerlijk verdeeld werd, waarbij zij geen enkel onderscheid had gemaakt tussen haar eigen zoon of dochter, Ann, en de jongste staljongen. Als een pinnige schooljuffrouw tijdens een proefwerk had zij erop gelet dat geen druppel water verloren was gegaan. De kleine beetjes water die gebruikt waren om te wassen, waren nauwgezet verzameld, gekookt en door een dunne doek gefilterd. Om verlies door verdamping zoveel mogelijk tegen te gaan had zij doeken tussen de pan en de deksel gepropt, welke doeken ze na het koken stevig uitwong tot het weefsel ook de laatste druppel had prijsgegeven. In elk geval was dit water schoon genoeg om nog een keer bij een wasbeurt dienst te doen!

‘Ik weet niet of we het zonder u gered hadden,’ zei Arendsoog, terwijl hij haar een zoen gaf op de grens van haar voorhoofd en het grijze haar.

‘Doe niet zo gek,’ sputterde ze tegen. ‘Je weet wel beter. We hebben het samen gedaan!’ Ze draaide zich een kwart slag om, waardoor Arendsoogs hand van haar schouder afgleed. ‘En we zijn er nog niet,’ ging ze dan verder, terwijl ze een blik op de vollopende hemel wierp. ‘Je weet het, joh, het is hier alles of niets!’

Arendsoog wist precies wat zijn moeder bedoelde. De wolken kondigden een bui aan, maar voor hetzelfde geld kon het een ‘zondvloed’ worden. Een verstandig mens hield rekening met deze laatste mogelijkheid!

De eerste druppels vielen net voor de schemering, aarzelend leek het wel, alsof zij er niet zeker van waren dat hun komst beneden wel op prijs werd gesteld. Het feit dat alle aanwezige bewoners van de S-ranch naar buiten holden en het water op hun gezichten en blote armen lieten spatten, leek de hemel te overtuigen. De druppels werden groter, talrijker en voor er vijf minuten verstreken waren hing er een reusachtig, ondoorzichtig regengordijn.

De cowboys, ja zelfs de oude voorman Jim, hadden zich razendsnel uitgetkleed en dansten en sprongen in hun witte lange onderbroeken over het erf van de ranch. Als een stel uitgelaten kinderen slaakten ze daarbij de wildste kreten en galmden de gekste liederen. Sommigen lieten zich vallen en rolden door de inmiddels ontstane modder om zich vervolgens door de ‘reuzendouche’ weer te laten schoonspoelen.

Er kwam een abrupt einde aan het feest toen de wind opstak. Ook deze begon heel weifelachtig. Een zacht zuchtje dat door de bladeren van de grote boom achter het ranchgebouw fluisterde... En evenals de regen was de wind snel over haar besluiteloosheid heen. Van minuut tot minuut nam zij nu in kracht toe, zwiepte de takken van de boom met kracht tegen het platte dak en veranderde de neergutsende regen in zwepen van water. Het was nu bepaald geen lolletje meer om buiten te zijn en iedereen vluchtte dan ook naar binnen.

In de woonkamer van het hoofdgebouw had Ann de lampen inmiddels ontstoken. De ramen stonden nog open en de regen die een ononderbroken roffel sloeg op het dak van de veranda maakte een gesprek op normale geluidssterkte onmogelijk. De temperatuur was inmiddels gedaald tot een aangenaam niveau, zeker in vergelijking met de afgelopen weken.

Arendsoog sloot de ramen en een bijna weldadige rust daalde neer in het vertrek. Het loeien van de inmiddels tot stormkracht aangewakkerde wind leek plotseling van heel ver te komen. De betrekkelijke rust duurde echter maar heel even, want plotseling mengde zich een knetterend onweer in het concert van de natuurelementen. Lichtflitsen schoten langs de hemel, bijna onmiddellijk gevolgd door donderende klappen.

‘Het hangt vlak boven ons,’ zei Arendsoog. ‘Laten we hopen...’ Hij maakte de zin niet af, maar zijn moeder, Ann en zijn Indiaanse vriend Witte Veder wisten precies wat hij had willen zeggen. ‘Laten we hopen dat de bliksem niet inslaat...’

‘Wie wil er koffie?’ behield mrs. Stanhope als altijd haar kalmte. Ze wachtte het antwoord niet eens af, maar verdween naar de keuken. In de loop van vele, vele jaren had ze geleerd dat het geen zin had om je tevoren al zorgen te maken. Daarmee veranderde je niets en hielp je niemand!

Overal op de prairie hadden zich inmiddels grote plassen gevormd. De kurkdroge, keiharde bodem kon de enorme hoeveelheid water die omlaag kwam niet aan. Het water slaagde er niet in door de in weken zo hard als graniet geworden bovenlaag van de grond heen te dringen. Er ontstonden kleine meertjes op plaatsen waar normaal geen druppel water te zien was en honderden stroompjes haastten zich naar het laagste punt in het terrein. Bij het licht van de bliksemschichten was het net alsof de hele bovenlaag van het terrein in beweging was.

Arendsoogs gedachten gingen uit naar de cowboys en het vee die

ergens daarbuiten dit noodweer over zich heen moesten laten komen.

Tegen een uur of acht was het ergste voorbij. Het onweer was weggetrokken en de storm leek over haar hoogtepunt heen te zijn. Alleen de regen kwam nog steeds met miljoenen en miljoenen liters tegelijk uit de hemel.

De stemming in de woonkamer van de S-ranch en in het verderop gelegen cowboyhuis was ontspannen en menigeen slaakte een zucht van verlichting. Iedereen wist welke schade inslaande bliksem, wateroverlast of een gierende storm kon veroorzaken, om over een combinatie van die drie maar niet eens te praten!

Mrs. Stanhope liep neuriënd tussen de keuken en de woonkamer heen en weer. Alle zorgen over drink- en waswater waren voorlopig voorbij! Dat betekende een heleboel tijd over om te besteden aan de vele zaken die de afgelopen weken waren blijven liggen. Het was al een genot geweest om deze avond te kunnen koken zonder op iedere centiliter water te hoeven letten.

Met een grote pot dampende koffie – ook een luxe na de lange periode van droogte – kwam zij de huiskamer weer binnen.

‘Stil eens, moeder,’ onderbrak Arendsoog haar zachte gezang. Hij keek naar zijn Indiaanse vriend Witte Veder, die het hoofd iets gedraaid had en zichtbaar aandachtig luisterde naar iets dat buiten gebeurde. ‘Komen ruiter,’ meldde hij dan kort.

Het was Arendsoog een raadsel hoe zijn vriend, ondanks het gekletter van de regen op het dak van de veranda, het geluid van een naderend paard had kunnen opvangen. Hij twijfelde echter geen seconde aan de woorden van Witte Veder. Het verleden had te vaak bewezen dat het gehoor van de Indiaan uitzonderlijk goed was. Hij liep naar de buitendeur en opende hem. Het geluid van de regen kwam versterkt naar binnen rollen. Het water dat zich op het verandadak verzameld had kwam in een bijna ondoorzichtig gordijn naar beneden. Het maakte het zicht er in deze toch al donkere nacht niet beter op.

De cowboy hoorde het geluid van het paard nu ook. Het kwam maar langzaam naderbij. Een bijna sloffend geluid als van een dodelijk vermoeide wandelaar. Hij was inmiddels de veranda opgegaan en spande zijn ogen in om de duisternis en de regen te doorboren. Toch duurde het nog even voor er een schim zichtbaar werd...

Op hetzelfde ogenblik sprong Arendsoog over de railing van de

veranda heen en holde naar de naderende ruiter. Zijn scherpe ogen hadden gezien dat de man op het paard zich maar met de grootste moeite in het zadel kon houden en op het punt stond van zijn eveneens dodelijk vermoeide paard te vallen.

Arendsoog was net op tijd om de ruiter op te vangen, toen het paard vlak voor de veranda tot stilstand kwam.

‘Stan... hope...?’ kreeg de man met de grootste moeite over zijn lippen.

‘Ik ben Bob Stanhope,’ antwoordde Arendsoog, terwijl ook Witte Veder toeschoot om de man te ondersteunen.

De deur van het cowboyhuis was inmiddels ook opengegaan en in de opening verscheen de gestalte van Jim, de voorman.

‘Laat de staljongen zich over dit dier ontfermen,’ schreeuwde Arendsoog. ‘Het is op sterven na dood...’ Hij wist nu al dat Juan, de Mexicaanse staljongen, deze nacht geen seconde van de zijde van het paard zou wijken. De knaap was gek op dieren en eerlijk gezegd had Arendsoog nog nooit een staljongen gehad die zijn werk zozeer met hart en ziel deed.

Intussen probeerde hij om samen met Witte Veder de man naar binnen te brengen, maar hij klemde zich met zijn laatste krachten aan zijn zadel vast.

‘Zadeltassen...’ mompelde hij.

‘Die zal ik de staljongen direct laten brengen,’ probeerde Arendsoog hem gerust te stellen.

‘Nee...’ klonk het nauwelijks hoorbaar.

Arendsoog kon het niet helpen dat hij even de schouders ophaalde. Enfin, als het zó belangrijk was voor de onbekende... Hij gespte handig de tassen los van het zadel en wilde ze over zijn arm hangen. De man graaide er echter naar en toen zijn hand houvast kreeg aan het leer liet hij niet meer los.

Arendsoog wist niet wat hij ervan moest denken, maar liet de zadeltassen los. Onmiddellijk klemde de man ze tegen zich aan op een manier alsof zijn leven ervan afhing. Hij had nauwelijks meer de kracht om te lopen en slechts met enige moeite slaagden Arendsoog en Witte Veder erin hem de treden van de veranda op te krijgen, de woonkamer in.

De twee vrienden waren intussen even doorweekt als de onbekende en er vormde zich een grote plas op de plaat waar zij stonden. Voor het eerst konden zij de onverwacht bezoeker bekijken. De man moet

achterin de zestig zijn, hoewel het moeilijk was om zijn leeftijd te schatten omdat zijn gezicht een grauw masker van vermoeidheid was. Misschien was hij vijftig en deden de ontberingen die hij geleden had hem er veel ouder uitzien. Hij trilde over zijn hele lichaam en het was moeilijk uit te maken of dat van de kou of van vermoeidheid was. De temperatuur binnen mocht dan nog steeds aangenaam zijn, maar buiten was het door de nog steeds neerplensende regen aanzienlijk afgekoeld.

Mrs. Stanhope was inmiddels opgestaan uit haar stoel en kwam geschrokken naderbij. Deze man was werkelijk aan het einde van zijn latijn.

In een uiterste poging om toch beleefd te blijven trok de man zijn rechterarm los uit Arendsoogs omklemming. Trillend stak hij een hand uit om zijn gastvrouw te begroeten.

Toen gebeurde het... De onbekende begon plotseling te slingeren op zijn benen, al een zeeman die zich in een ziedende storm probeert staande te houden. Arendsoogs handen schoten uit, maar hij greep mis... Plotseling knikte de man door zijn knieën en zakte als een ledenpop in elkaar. Witte Veder die hem aan de linkerkant nog steeds ondersteunde, kon voorkomen dat hij ergens tegenaan sloeg.

Een onderdeel van een seconde later lag Arendsoog op zijn knieën en boog zich over de arme stakker. De man haalde nog nauwelijks adem en het enige dat verried dat hij nog leefde was het trillen van zijn lippen. Samen met Witte Veder draaide de cowboy hem voorzichtig op zijn rug. Ann schoot al toe met een kussen.

De onbekende opende de ogen. Arendsoog wist niet precies wat hij erin las. Dankbaarheid? Tevredenheid?

De lippen van de man bewogen langzaam en Arendsoog boog zich diep over hem heen om hem te kunnen verstaan.

‘Me... du...’

Arendsoog veegde de natte haren van het voorhoofd van de man. ‘Kalm maar... Alles komt goed,’ waren de enige woorden die hij zo gauw kon bedenken.

De onbekende werd echter onrustiger. ‘Me...,’ stamelde hij weer. ‘Me... du... sa...’

‘Medusa!?’ vroeg Arendsoog met een stem vol verwondering.

Er verscheen een tevreden glimlach op het uitgeputte gezicht. Toen knikte zijn hoofd plotseling opzij.

Heel even hing er een gespannen stilte in de woonkamer van de

S-ranch. Toen nam Witte Veder het initiatief. Hij pakte de pols van de man en hield die enige tijd vast. Intussen boog hij zich over hem heen. Toen hij zich weer oprichtte, schudde hij slechts nee.

‘Is hij...’ begon Ann geschrokken.

‘Man zijn dood,’ voorkwam Witte Veder dat zij haar vraag hoefde af te maken.

HOOFDSTUK 2

Vragen, en nog eens vragen...

Het was ongeveer half elf toen Arendsoog en Witte Veder de woonkamer weer binnenkwamen. De stilte was te snijden. Ann en Mrs. Stanhope zaten dicht bij elkaar en het leek alsof de werkelijkheid nog steeds niet tot hen was doorgedrongen.

Arendsoog en Witte Veder hadden de man naar de logeerkamer gebracht, hem ontdaan van zijn natte kleren, droog gewreven en daarna gekleed in een van de lange pyjama's, die eens hadden toebehoord aan Arendsoogs vader en die mrs. Stanhope al die jaren, verpakt in grauw papier, in de linnenkast bewaard had. Ze had het nooit over haar hart kunnen verkrijgen om ze weg te doen.

'Kom, kinderen,' zei mrs. Stanhope, terwijl ze opstond, 'laten we hem de laatste eer bewijzen...'

Zwijgend ging het viertal naar de logeerkamer en even zwijgend stonden zij minutenlang rond het bed van de overleden man. Ieder was bezig met zijn eigen gedachten en gebeden.

'Kom eens dichterbij met die lamp, Ann,' zei Arendsoog plotseling.

Ann hield de olielamp op de plaats die Arendsoog aangaf. De cowboy pakte de rechterhand van de overledene en bekeek hem nauwkeurig. 'Nog iets dichterbij, Ann...'

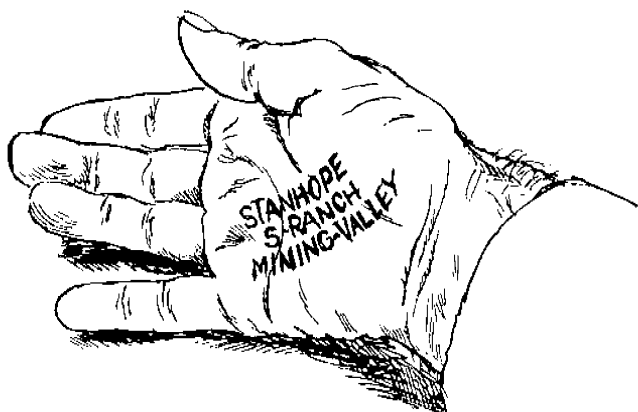
Witte Veder boog zich nu ook over de hand. 'Is dat die kleurstof waar jullie, Indianen, de samenstelling van weten?' vroeg Arendsoog dan.

'Mij denken zo. Zijn niet gewone inkt...'

'Nee, gewone inkt zeker niet! Die zou door transpiratie en door de regen al lang uitgelopen zijn,' meende ook Arendsoog.

'Wat staat er?' vroeg mrs. Stanhope kalm.

'Iets heel gewoons en toch iets vreemds,' mompelde Arendsoog en hardop ging hij dan verder:

‘Ons adres!’ riep Ann uit.

‘Ann!’ zei mrs. Stanhope, zacht maar bestraffend. ‘Iets meer eerbied voor de overledene.’

‘Ons adres,’ herhaalde Ann nu fluisterend. Ze wist heel goed dat de dood evenzeer bij het leven hoorde als een geboorte, maar toch voelde ze zich niets op haar gemak in het vertrek. Ze wist niet goed raad met haar houding en de olielamp in haar hand slingerde nerveus heen en weer.

‘Kom,’ zei Arendsoog kort. Met een ernstig gezicht verliet hij de loo-geerkamer, onmiddellijk gevolgd door de anderen. ‘Ik ga even bij het paard van die man kijken,’ ging hij dan verder, toen zij allemaal weer in de woonkamer waren.

‘Mij meegaan,’ zei Witte Veder slechts.

De beide vrienden verlieten het hoofdgebouw, terwijl mrs. Stanhope de gevallen zadeltassen opraapte en op de tafel legde.

Zoals Arendsoog al verwacht had was Juan, de staljongen, druk in de weer om het totaal uitgeputte paard van de onbekende te verzorgen.

‘Hoe is het met hem?’

‘Het arme dier is doodop, señor,’ antwoordde Juan zonder te stoppen met het droogwrijven van het paard. ‘Als het in de afgelopen week tien uur rust heeft gehad is het veel.’ Er lag verontwaardiging in zijn stem.

Arendsoogs blik dwaalde intussen over het zadel en het geweerfou-

draal die Juan nonchalant in een hoek had gegoooid. 'Hij haalt het wel, hè?'

'Oh, aan mij zal het niet liggen, señor. Als ik hem eerst maar weer aan het eten krijg!'

Glimlachend verlieten de twee vrienden de stal en keerden terug naar het hoofdgebouw.

'Hebben jullie in de kleren van die man iets gevonden waaruit zijn naam blijkt?' viel mrs. Stanhope met de deur in huis. 'We moeten zijn familie toch waarschuwen.'

'Niets, moeder. Een pijp, pijptabak en een verfrommelde halsdoek. Dat is alles...' Hij zweeg en staarde naar de zadeltassen. Zijn gedachten schenen echter heel ergens anders te zijn.

'Misschien zit daar iets in dat ons wijzer kan maken,' opperde Ann, die brandde van nieuwsgierigheid om de inhoud van de tassen te kunnen zien.

Arendsoog knikte vaag en maakte de gespen los. Bijna nonchalant keerde hij de zadeltassen dan boven de tafel om.

Het geluid waarmee de vier aanwezigen hun adem abrupt inhielden was duidelijk hoorbaar...

'Lieve hemel...' kreeg Arendsoog als eerste een paar woorden over zijn lippen. Op de tafel lag een bonte verzameling van gouden armbanden en halssnoeren, ringen bezet met edelstenen, blokjes zuiver goud, tientallen losse briljanten, gouden munten en wat al niet meer. 'Hier ligt voor honderdduizenden dollars...' stamelde onze vriend.

'Geen wonder dat hij per se die tassen zelf wilde dragen,' zei Ann, die nog steeds niet over haar verbijstering heen was.

Arendsoog schoof een stoel naar achteren, ging zitten en met zijn hoofd steunend in zijn handen leunde hij met de ellebogen op tafel.

'Ik vind het maar een gekke geschiedenis,' verbrak Ann de bijna onheilspellende stilte. 'Een man met een kapitaal bij zich, een adreskaartje – alsof hij een postpakket is – aan de binnenkant van zijn hand...'

'Niet te snel, meisje,' onderbrak haar moeder haar. 'Als je wat ouder wordt gaat je geheugen er echt niet op vooruit. Ik kan daarover meepraten! Die man wilde ongetwijfeld hierheen komen en om het adres niet te vergeten schreef hij het met onuitwasbare inkt aan de binnenkant van zijn hand. Een stukje papier kun je verliezen, maar een hand niet!'

'Nee, moeder,' zei Arendsoog bijna fluisterend. 'Ann heeft gelijk, al

is haar vergelijking met een postpakketje misschien niet al te fijngevoelig. De overledene heeft ons adres niet zelf in zijn hand geschreven. Dat heeft iemand anders voor hem gedaan. Iemand die hem naar ons toe wilde sturen...?’

‘Hoe kun je daar nu zo zeker van zijn?’ vroeg zijn moeder in opmerste verbazing. ‘Je hebt twee woorden met die arme man kunnen wisselen!’

‘Hij wilde u een hand geven, toen hij naar binnen gestrompeld was. Weet u nog?’

‘Natuurlijk!’

‘Weet u ook nog welke hand hij uitstak voor hij in elkaar zakke omdat zijn hart het begaf?’

Mrs. Stanhope dacht even na. ‘Zijn rechterhand!’ wist ze toen heel zeker. ‘Ik stak ook mijn rechterhand uit.’

‘Precies! De man had ook een revolver aan zijn koppel hangen. Weet iemand nog aan welke kant hij zijn holster droeg?’

Ann kneept haar ogen tot spleetjes samen. ‘Rechts!’ zei ze toen zeer beslist. ‘Ik zie het beeld als het ware weer voor me, zoals die arme drommel daar stond.’

‘Inderdaad, zus. Witte Veder en ik hebben zijn koppel afgedaan en ik weet heel zeker dat hij alleen rechts een holster had. In de stal hebben Witte Veder en ik net kunnen zien, dat het foudraal met daarin het geweer van de man aan de rechterkant van het zadel moet hebben gehangen.’

‘Ik begrijp nog steeds niet waar je heen wilt, jongen.’

‘Alles wijst erop dat de man rechtshandig was. Ja toch?’

‘Ja!’

‘U bent ook rechtshandig. Probeert u eens met uw linkerhand iets in de palm van uw rechterhand te schrijven...’

Ann was al overeind gesprongen en had het inktpotje en een pen van het bureautje gepakt. Met het puntje van haar tong tussen haar tanden geklemd zat ze te ploeteren. ‘Allemachtig wat is dat moeilijk! Moet je zien!’ Ze opende haar rechterhand en liet een bibberig, moeilijk leesbaar handschrift zien.

‘Heel iets anders dan de kaarsrechte, bijna drukletters in de hand van de man, dat zul je moeten bekennen!’

‘Mij heb je overtuigd, broertje,’ zei Ann plagerig. De bewondering voor haar broer was echter duidelijk hoorbaar.

‘Mij ook hoor,’ lachte mrs. Stanhope. ‘Als het Ann al niet lukt, hoe

zou iemand die vele, vele jaren ouder is het dan moeten doen?' Ze stak haar licht bevende rechterhand uit. 'Ook dat hoort bij de leeftijd. Mijn hand is niet meer zo vast als toen ik een meisje van twintig was.'

'Kom op, moeder,' lachte Ann. 'Nu moet u niet net doen alsof u de farao's nog hebt meegemaakt!'

Iedereen schoot in de lach. Het was een bevrijdende lach na de tries-te gebeurtenissen van eerder op de avond.

'Dat is dus onze eerste vraag,' werd Arendsoog weer ernstig. 'Wie 'stuurde' de man naar ons toe en schreef ons adres in zijn handpalm om er toch maar zeker van te zijn dat de oude man het niet zou vergeten? De tweede vraag volgt hier onmiddellijk uit: waren al deze kostbaarheden van de onbekende overledene of van de man die hem gestuurd heeft?'

'Derde vraag: wat moeten wij ermee?'

'Prima, zus!' maakte Arendsoog haar een complimentje. 'En dan tenslotte – voorlopig – de vierde vraag: wat bedoelde de man met 'Medusa'? Het was het laatste dat hij zei voor hij stierf...' Hij keek Witte Veder aan. 'Zegt het jou iets...? Is het iets Indiaans?'

'Mij horen voor eerste maal,' bekende Witte Veder.

'Er zit een Spaanse klank aan,' meende Ann. 'Me... du...sa...' Het was alsof ze de lettergrepen próéfde. 'Het zou Mexicaans kunnen zijn...'

'Daar schieten we niets mee op. 'Iets' Mexicaans... Señor Medusa? Hacienda Medusa? Of misschien Mount Medusa of de Medusa rivier... Ik zou die lijst nog veel langer kunnen maken. Nee, voorlopig zitten we met vier vragen.'

'Vragen waarop je vanavond toch geen antwoord meer krijgt,' vulde mrs. Stanhope aan. 'Daarom stel ik voor dat we nu even een paar minuten stil en met onze gedachten bij die moedige oude man zijn. Daarna gaan we naar bed en morgen zullen we eerst die arme stakker begraven.'

'Een uitstekend idee, moeder,' zei Arendsoog, hoewel hij wist dat hij toch voorlopig de slaap niet zou kunnen vatten. De sieraden en het goud werden weer in de zadeltassen gedaan, die Arendsoog vervolgens in een kast opborg. Daarna ging iedereen rond de tafel zitten en viel er een langdurige stilte...

De begrafenis vond de volgende morgen plaats op het kleine, met een hek omgeven stukje terrein op enkele honderden meters achter

het hoofdgebouw. Het was het 'kerkhof' van de S-ranch. Gelukkig had men er nog niet vaak gebruik van hoeven maken: één maal om een cowboy ter aarde te bestellen die bij een ongeluk om het leven was gekomen en een tweede keer om een zwerver te begraven die het personeel van de ranch op de zuidelijke weiden gevonden had.

De begrafenis zelf was een eenvoudige plichtigheid waar iedereen bij aanwezig was. Er was een dramatisch en bijna theateraal hoogtepunt geweest, toen Juan met het paard van de overledene uit de stal te voorschijn kwam, een trage ronde aan de buitenkant van het hek maakte en gedurende enkele minuten ter hoogte van het graf doodstil bleef staan. Het leek wel alsof het paard, dat nog steeds niet over de vermoenissen heen was, besepte wat er gebeurde. Terwijl het daar aan de andere kant van het hek roerloos stond, draaide het plotseling zijn hoofd in de richting van het graf alsof het afscheid wilde nemen.

Het initiatief van de Mexicaanse volksjongen maakte diepe indruk en Ann moest een paar keer in haar ogen wrijven om ze droog te houden. Arendsoog sloeg een arm om haar heen en leidde haar en zijn moeder terug naar het ranchgebouw.

Vanaf dat moment nam het leven op de S-ranch weer zijn gewone loop. Niet dat de oude man onmiddellijk vergeten werd, maar het werk eiste veel aandacht op. Bovendien waren er veel dingen te regelen en moesten er taken verdeeld worden. Niet alleen moest er gecontroleerd worden hoe het vee en de cowboys op de noordelijke weiden de storm doorgekomen waren, maar ook moest de kostbare lading van de overleden man op een veiliger plaats opgeborgen worden. Bovendien had Arendsoog de plicht sheriff Grisley van Dorwan – in wiens district de S-ranch lag – op de hoogte te stellen van de gebeurtenissen. De veiligste plek die Arendsoog kon bedenken was de kluis van de Bank in Dorwan en dus konden onze vrienden met een bezoekje aan het stadje twee vliegen in één klap slaan.

En terwijl een aantal cowboys zich gereed maakte om hun collega's op de noordelijke weiden te gaan opzoeken, zadelden Arendsoog en Witte Veder hun paarden om naar Dorwan te vertrekken.

HOOFDSTUK 3

Vreemde bezoekers

Het was vijf dagen na het bezoek van Arendsoog en Witte Veder aan Dorwan. Het leven op de S-ranch ging weer zijn gangetje van elke dag en niets wees op de gebeurtenissen die de komende dagen de gemoe-deren danig zouden bezighouden...

De zon was net over haar hoogste punt heen, toen een groepje van vier ruiters de ranch vanuit zuidelijke richting naderden. Bij het hek dat het erf omgaf hielden zij even in, keken naar het eenvoudige bord op het hekwerk, waarop de naam van de ranch geschilderd was.

‘Eindelijk!’ zuchtte een van de ruiters. ‘Hier is het!’

‘Denk eraan wat we afgesproken hebben, mannen,’ zei een ander, die kennelijk de leider van het groepje was. ‘Blijf beleefd en houd ogen en oren wijd open!’

Zwijgend knikten de anderen en wachtten op het moment dat de leider zijn paard weer aanzette en stapvoets het erf op reed.

Op dat moment kwam de kok uit het cowboyhuis en sloeg met een lepel op een pan een harde roffel. Arendsoog, Witte Veder en een vier-tal cowboys die druk bezig waren om een nogal bouwvallige muur van een van de stallen te vervangen, legden hun gereedschap neer.

‘Jullie eten staat klaar,’ zei Arendsoog. ‘Ik hoop dat moeder ook zover is, want ik klap van de honger.’

Terwijl de vier naar het cowboyhuis slenterden, liepen Arendsoog en Witte Veder om de stal heen. Verrast bleef Arendsoog even staan. ‘We hebben bezoek,’ constateerde hij. Er lag zowel verwondering als iets van argwaan in zijn stem. Hij was niet achterdochtig van aard, maar het leven had hem geleerd om in onverwachte situaties op zijn hoede te zijn. Enfin, naar het zich liet aanzien hadden de vier ruiters niets kwaads in de zin. Met een joviaal gebaar stak de voorste ten-minste de hand op, toen hij onze twee vrienden gewaar werd. Op hetzelfde moment hield hij zijn paard in, op een tiental meters van het hoofdegebouw. Hij steeg af en kwam met uitgestoken hand op

Arendsoog en Witte Veder toegelopen.

‘John Whitney,’ stelde hij zich voor.

‘Bob Stanhope,’ antwoordde Arendsoog, terwijl hij de uitgestoken hand schudde. ‘Dit is mijn vriend, Witte Veder.’

‘Witte Veder...!?’ herhaalde de man, terwijl zijn wenkbrauwen zich fronsten. ‘Dé Witte Veder...!’

Arendsoog schoot in de lach. ‘Ik wist niet dat er meer waren?’

John Whitney greep Witte Veder's hand en schudde hem langdurig, een gebaar dat Arendsoog genoeg deed omdat blanken te vaak zijn Indiaanse vriend negeerden.

‘Maar... Witte Veder... Betekent dat dat u de beroemde...’ Hij zweeg en staarde Arendsoog met wijdopen ogen aan.

‘Mijn bijnaam is Arendsoog,’ antwoordde onze vriend glimlachend om het verbaasde gezicht van de man. ‘Maar ik vind het prettiger als de mensen me Bob noemen.’

John Whitney, die kennelijk nog steeds niet over zijn verbijstering heen was, keerde zich om naar zijn mannen. ‘Horen jullie dat...!? Arendsoog en Witte Veder...!!!’

De andere drie waren inmiddels ook afgestegen en er klonk een gemompel dat kennelijk uitdrukking moest geven aan de verwondering van het drietal.

‘Neem me niet kwalijk... Ik vergeet mijn manieren helemaal,’ haastte John zich dan verontschuldigend. Eén voor één wees hij de mannen aan. ‘Len Austin... Phil Rodden en Michael Allen, die meestal Mickey genoemd wordt,’ stelde hij ze dan voor.

Arendsoog stak zijn hand op wat met eenzelfde gebaar door Len, Phil en Mickey beantwoord werd. ‘Wat kan ik voor jullie doen?’ kwam hij dan ter zake.

‘We zijn onderweg van Warren – dat ligt bij Douglas – naar Kingman in het noordwesten. Door dat noodweer van een paar dagen geleden zijn we hopeloos de weg kwijtgeraakt. Overal treffen we beekjes, meertjes of zelfs riviertjes aan op plaatsen waar ze volgens onze kaarten helemaal niet behoren te zijn...’

Arendsoog schoot weer in de lach. ‘Ik denk niet dat jullie de enigen zijn wie dat overkomt. Over een week is alles weer normaal en even droog als altijd.’

Terwijl hij sprak was zijn moeder op de veranda verschenen. ‘Krijgen we eters, Bob?’

Arendsoog keek haar vragend aan. Zijn moeder kookte nooit krap,

maar vier extra eters was wel een beetje erg veel, meende hij.

‘Nou, waar zijn je manieren!? Vraag je onze gasten nog?’

‘We kunnen u niet zomaar overvallen om te blijven eten,’ haastte John Whitney zich beleefd. ‘We zitten krap in ons proviand, maar als jullie iets kunnen verkopen dan maken we ons eigen potje...’

‘Dat zou helemaal mooi zijn,’ sputterde mrs. Stanhope verontwaardigd tegen. ‘Natuurlijk heb ik niet op jullie gerekend, maar over een half uurtje staat er voldoende op tafel om jullie magen de eerstkomende dagen niet meer te laten klagen!’ En terwijl ze zich tot Arendsoog wendde, ging ze verder: ‘Wijs jij de heren waar ze zich een beetje kunnen opfrissen.’ En zonder commentaar, van wie dan ook, af te wachten draaide ze zich om en verdween in het hoofdgebouw.

‘Jullie horen het,’ zei Arendsoog, gemaakt gedwee. ‘De directrice heeft gesproken!’

Er werd hartelijk gelachen en het ijs was nu helemaal gebroken.

‘Eerst de paarden maar,’ vervolgde Arendsoog dan. ‘Jullie kunnen ze met een gerust hart aan onze staljongen overlaten.’ Terwijl hij voor-
ging naar de stal volgden de mannen, hun paarden bij de leidsels mee-
voerend.

De staldeuren stonden wijd open en Juan was zoals gewoonlijk druk aan het werk.

‘Moet jij niet eten?’ vroeg Arendsoog.

‘Dat komt straks wel, señor. Ik zag de heren aankomen en veronderstelde al dat u mij nodig zou hebben.’ Hij ging de mannen voor de stal in en wees ze één voor één een box aan.

‘Ik zal de kok wel zeggen, dat hij iets voor je bewaart,’ zei Arendsoog, terwijl zij de stal weer uit liepen. Omdat hij zich iets omgedraaid had, terwijl hij sprak, ontgingen hem de blikken van verstandhouding die de mannen met elkaar wisselden...

‘Ik kan echt geen ‘pap’ meer zeggen,’ zei Len Austin, terwijl hij met een tevreden gebaar over zijn buik wreef. ‘Ik heb in weken niet zo lekker gegeten!’

‘Dat was ook de bedoeling,’ antwoordde mrs. Stanhope, tevreden glimlachend.

De zon was inmiddels al een flink stuk gevorderd op haar dagelijkse tocht naar de westelijke horizon. Het was eigenlijk geen tijdstip meer om de bezoekers te laten vertrekken, want over enkele uren, als de